

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 448: Giải Và Hành Từ Trước Đến Nay Không Thể Tách Rời, Nên Gọi Là Cùng Tiến. Ất Phải Hành Đến Nơi, Mới Có Thể Giải Đến Chốn. Ất Phải Giải Viên Mãn, Sau Đó Hành Mới Viên Mãn

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 039)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Giải và hành từ trước đến nay không thể tách rời, cho nên gọi là cùng tiến. Ất phải hành đến nơi, mới có thể giải đến chốn. Ất phải giải viên mãn, sau đó hành mới viên mãn.】

Giải (thấu hiểu) và Hành (thực hành) là một việc, không thể tách rời nhau, hễ tách rời là sai lầm. Đó chính là lời của Thanh Lương Đại sư, nếu đem chúng tách rời, “có giải mà không có hành”, Thanh Lương Đại sư nói, là tăng trưởng tà kiến; còn “có hành mà không có giải” là tăng trưởng vô minh. Chia tách ra liền biến thành hai loại lỗi lầm này, nếu không phải là tăng trưởng tà kiến, thì chính là tăng trưởng vô minh. Đối với lời của Thanh Lương Đại sư, quý vị đồng tu nếu hơi lưu tâm một chút liền sẽ phát hiện ra, đây là điều mà ngay trước mắt chúng ta tự thân trải nghiệm được, hoặc bản thân chúng ta chính là như vậy, hoặc bạn đạo đồng tham xung quanh chúng ta cũng đang vướng phải hiện tượng mà ngài Thanh Lương đã nói. Giải và hành có mối quan hệ mật thiết không thể phân ly, một giờ một khắc cũng không thể chia lìa, ở bất kỳ nơi chốn nào cũng không thể tách rời. Trong đi đứng nằm ngồi, ở mọi lúc, mọi nơi, giải ở trong hành, hành ở trong giải, hành và giải tương ưng, thì công phu của quý vị sẽ đắc lực, cảnh giới của quý vị sẽ chuyển biến. Đó chính là đạo lý “chuyển thức thành trí” như trong Tướng tông đã giảng, lúc đó quý vị thực sự đang chuyển đổi rồi. Do đó có thể biết, giải và hành hễ chia tách nhau thì không thể chuyển đổi được nữa, mà sẽ trôi lăn trong lục đạo luân hồi.

Bốn câu nói dưới đây vô cùng sâu sắc, đã hoàn toàn nói rõ sự thật chân tướng: “Ất phải hành đến nơi, mới có thể giải đến chốn”. Quý vị giải có thấu triệt hay không, điều đó phải hỏi lại quý vị, quý vị đã làm được hay chưa? Nếu

quả thực quý vị làm được, thì quý vị giải thấu triệt. Quý vị làm được một phần, quý vị có thể giải được một phần; làm được hai phần, quý vị có thể giải được hai phần. Cái “giải” đó không phải là sự hiểu biết thông thường, mà là “thâm giải nghĩa thú” (hiểu thấu được ý nghĩa và đạo lý sâu xa của kinh), thâm giải nghĩa thú đòi hỏi phải làm đến nơi thì mới có thể hiểu đến chốn. Có lẽ mọi người trong quá trình học Phật đều từng có kinh nghiệm, hoặc là chính bản thân chúng ta, giống như trên kinh thường khuyên chúng ta “vì người diễn nói”, chúng ta giảng không đủ thấu triệt, không đủ rõ ràng, người khác nghe không hiểu, thậm chí phát sinh hiểu lầm; hoặc là chúng ta nghe người khác giảng, cảm thấy không mấy hài lòng. Nguyên nhân là do đâu? Là vì người giảng chưa làm được; do chưa làm được, nên những gì họ giảng chỉ là nghe người khác nói như vậy, hoặc là xem trong sách vở thấy viết như thế. Bản thân họ không thể hoàn toàn khẳng định, tự thân vẫn còn hoài nghi, chưa tận mắt chứng nghiệm, chỉ là nghe nói mà thôi! Nếu tự mình thực sự làm được, chứng nghiệm được, thì sẽ hoàn toàn khác biệt. Tuy cùng là một câu nói, nhưng ngữ khí không giống nhau, thái độ biểu đạt không giống nhau. Một người có ngữ khí và thái độ lấp lửng, thiếu chắc chắn, một người có ngữ khí và thái độ đanh thép (chắc nịch), thì làm sao có thể giống nhau được? Đây chính là nói, hành rất quan trọng, hành giúp đỡ giải, giải lại giúp đỡ hành. Giải càng sâu càng viên mãn, thì sau đó hành sẽ viên mãn. Hành chính là cuộc sống, chính là đời sống thường ngày; cuộc sống của quý vị càng viên mãn hơn, càng tự tại hơn, càng hạnh phúc hơn, đó là chứng tỏ giải đã viên mãn rồi. Giải và hành tương trợ lẫn nhau, từ lúc sơ phát tâm mãi cho đến quả vị Như Lai (Như Lai địa), giải và hành luôn tương phụ tương thành (hỗ trợ tác thành cho nhau). Giống như việc leo cầu thang vậy, càng leo càng cao, pháp vị ở trong đó thực là vô cùng vô tận. Trong Phật pháp chúng ta thường nói “pháp hỷ sung mãn” (niềm vui pháp ngập tràn), quý vị có thể đạt được pháp hỷ hay không? Vấn đề chính yếu là quý vị có chịu y giáo phụng hành (làm theo) hay không. Thực sự phát tâm đi làm, tôi giải được một phần, tôi liền làm một phần; tôi làm được một phần, thì cái giải đó của tôi lại sẽ tăng trưởng một phần, khi ấy quý vị liền có thể giải được hai phần; giải được hai phần, quay ngược trở lại, quý vị lại sẽ làm được hai phần. Tất cả mọi chư Phật Bồ Tát viên thành Phật đạo, thấy đều dùng phương pháp này, cho nên chúng ta đối với “Giải Hành” phải vô cùng xem trọng.